

Psalm 25: 16: Eenzaam.

Orde van dienst:

Votum en groet

Psalm 111: 1, 6

Wet

Psalm 25: 2, 3

Gebed

Kinderen: Man in Bethesda: "Ik heb niemand".

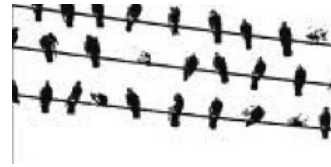
NLB Psalm 23b: 1, 2 De HEER is mijn herder.

Lezen: Psalm 25

NLB 25a Mijn ogen zijn gevestigd

Preek

Psalmen voor nu Psalm 16 "Ik val niet uit zijn hand".

Formulier viering Heilig Avondmaal V.

Geloofsbelijdenis

Als tafel wordt klaargemaakt: NLB 400

Tijdens de viering:

Zingen: Psalm 98: 1, 2

NLB 377 Zoals ik ben, kom ik nabij

Luisteren: orgel.

Zingen: GK 174 Zo vriendelijk en veilig als het licht

Gebed

Collecten

Psalm 103: 1

Zegen

Voor de dienst: Verkiezingen liggen achter ons.

Vooraf Groen Links heeft veel gewonnen. De partij van Jesse Klaver.

Hoe komt dat?

Ja, misschien door een goed programma? Of doordat Groen Links veel aandacht heeft voor het milieu. Of misschien wel vooral doordat Jesse Klaver gewoon jong is en gewoon aardig.

"En hij heeft ook van die mooie krullen", zei een moeder op leeftijd.

Op de radio hoorde ik, dat het ook komt, omdat Groen Links de tijdgeest goed aanvoelt. Wat vandaag vooral bij jongeren leeft. Eén van die dingen is, dat Groen Links zichzelf geen "partij" noemt, maar een beweging. Een "movement".

Het woordje partij is statisch. Ruikt naar oude politiek. Naar stilstand.

Het woordje 'beweging' is dynamisch. Je bent op weg. Je hebt een doel. Een stip op de horizon. Een ideaal dat je wilt bereiken.

Toen dacht ik: dat is precies de kerk!

Wij zijn een beweging!

We zijn onderweg. We hebben een ideaal, een stip op de horizon: straks komt er een nieuw Koninkrijk en een nieuwe Koning.

We zijn heel progressief. Vooruitstrevend. We zijn een beweging!

Psalm 25 spreekt daarover: "Goed en rechtvaardig is de HEER:
hij wijst zondaars de weg,.....".

Kinderen: "Ik heb niemand".

Voor de Bijbellezing: Psalm 25 is een kunstwerk.

Het is een kunstwerk, omdat David op een diepe manier de liefde tussen hem en zijn God beschrijft. Eerlijk. Gevoelig. Vol verlangen.

Ragfijne lijnen tekenen zijn vertrouwen en overgave: "Denk niet aan de zonden uit mijn jeugd, maar denk met liefde aan mij".

Het is een kunstwerk, zoals alleen de liefde kan bedenken en durft zeggen.

Ook de vorm is een kunstwerk.

Wij noemen dat een "acrostichon".

Dat betekent, dat iedere nieuwe strofe begint met een bepaalde letter.

Het Wilhelmus is een acrostichon. Ieder couplet begint met een nieuwe letter en samen vormen die letters de naam: "Willem van Nassov".

Psalm 25 volgt het Hebreeuwse alfabeth: een alef, een bet, een gimel.....

Preek:

Eenzaamheid kan heel zwaar zijn.

Niemand, die naar je vraagt. Niemand, die voor je zorgt. Niemand, die naar je luistert.

Wekenlang ben je ziek en niemand die jou de moeite waard vindt om je op te zoeken. Vergeten.

Of je leeft als vluchteling in een vreemd land, een vreemde taal, ver van familie.

Of je leeft met een diep geheim.

Over wat je vroeger is overkomen. Je bent gepest. Je bent betast.

Of een geheim over zonden en verlangens van vroeger.

Een geheim dat je niet kunt delen, omdat je leven dan stopt. Midden tussen je vrienden voel je de eenzaamheid.

Niet voor niets hebben we het soms over "dodelijke eenzaamheid".

Je kunt eenzaam zijn, terwijl er honderden mensen om je heen lopen. Midden op een vol station of op een vrolijk festival.

Je kunt je zelfs in je huwelijk eenzaam voelen.

Je woont in het zelfde huis, slaapt in hetzelfde bed, maar toch voel je je eenzaam. Te vaak gekwetst.

Te vaak niet begrepen. Te veel verwijten. Gekleineerd.

Al lang geleden heb je je hart gesloten en vertel je niet meer waar je echt aan denkt. Waar je bang voor bent. Wat pijn doet. Waar je naar verlangt.

Hoe komt het eigenlijk, dat je je zo eenzaam kunt voelen?

Omdat wij de liefde kennen.

Omdat wij pas mens worden in relatie met een ander mens.

Adam voelt zich eenzaam totdat hij Eva krijgt. Een vrouw tegenover zich. In wie hij zich kan spiegelen.

Haar liefde laat hem bloeien.

Ik heb de ander dus nodig om te weten of ik de moeite waard ben.

Een ander moet mij laten weten, dat ik wat beteken. Dat mijn leven ertoe doet. Dat ik mooi ben zoals ik ben. Een ander moet tegen mij zeggen, dat mijn leven nog lang niet voltooid is.

Dat moeten anderen tegen mij zeggen. Mij laten ervaren.

Mijn vader. Mijn vrouw. Mijn vrienden. Mijn kerk.

Je wordt pas mens in verbondenheid met andere mensen. Zo heeft God ons geschapen.

Maar ik moet het dus ook tegen de ander zeggen.

Tegen mijn man of vrouw. Mijn kinderen.

Dat ik van ze hou. Dat ze veel voor mij betekenen. Dat ze mooi zijn. Als ik dat niet zeg, wie zegt het dan? Ook zwijgen kan de liefde doden .

Maar je kunt ook zelf de eenzaamheid over jezelf afroepen.

Als je muren bouwt in plaats van bruggen.

Als je vol wrok zit en altijd vol kritiek op anderen. Je woorden wrang zijn. Je liefde verschaald.
Wees niet verbaasd als anderen je dan gaan mijden, omdat ze al weten, dat als ze bij je komen, ze
alleen maar wrok en roddel over anderen zullen tegenkomen.
Dan roep je je eigen eenzaamheid over jezelf af. Mensen gaan je mijden.

David voelt zich eenzaam.
Om hem heen zijn vijanden. Hij voelt de haat. Dodelijke haat.
Hij voelt zich 'alleen en ellendig'. Zijn hart is vol angst.

En wat doet David dan? Hij gaat naar God.
Hij zoekt zijn liefde. Zijn bescherming. Zijn vriendschap. Zijn waarheid. Zijn weg.
Maar David doet dat wel met gemengde gevoelens.
Want hij kent zijn zonden.
Als hij tot God nadert, bidt hij daarom heel openhartig: "Denk niet aan de zonden uit mijn jeugd...".
David kent de wegen die hij in zijn vroegere leven is gegaan.
Hij beseft, dat zijn zoeken, zijn experimenten, om zijn eigen plek in het leven te vinden, om geluk te
vinden en erkenning, dat die vaak strandden in mislukkingen en zonden.
Hij vraagt nu niet aan God om die zonden maar gewoon te vergeten. Omdat bij opgroeien en
volwassen worden nu eenmaal ook allerlei domme zonden en mislukkingen horen. De zonden van de
ontluikende seksuele gevoelens, het bruisende bloed.
Hij vraagt niet om het gewoon te vergeten.
Hij doet een beroep op Gods liefde en goedheid: "Denk met liefde aan mij en laat uw goedheid
spreken, HEER".
Hij vraagt eigenlijk: "Laat mij meer mogen zijn dan mijn daden. Denk aan mij als een mens, die niet
hoeft te leven als een geslaagd of als een mislukt project, maar als iemand die leeft van uw liefde".

Want daarom durft David naar zijn God toe te gaan.
Daarom is hij zo openhartig.
Omdat David meer is dan zijn daden.
David is zijn schepsel, zijn kind.
David leeft niet van zijn grote of minder grote daden. Want dat maakt eenzaam! Als God op een
afstand toe zou staan kijken wat ik ervan maak.
Nee, we leven van zijn liefde. Zijn trouw.
Daarom durf ik Avondmaal te vieren.
Daaraan komt God zelf naar mij toe en spreek mij aan. Met woorden vol liefde.
Ik groei.
Ik vind vrede en een diep geluk: er is een God, die mij helemaal kent en toch van mij houdt.
Ik val nooit uit zijn hand.

Zonder God moet ik mijzelf redden. Sta ik voor de onmenselijke taak om mijzelf gelukkig te maken en
mijn bestaan zekerheid te geven en zin. Mijzelf te rechtvaardigen.
Maar als ik mij tot God richt, krijgt mijn leven kleur.
Zijn liefde zegt mij dat ik waardevol ben.

Maar hoort u het goed: het meest verreikende antwoord op de eenzaamheid ligt in de binnenkamer.
Het antwoord op eenzaamheid ligt niet in het opzoeken van de massa's of de festivals. Hoe gezellig
die ook kunnen zijn. Niet in de stadions, hoe mooi sport ook kan zijn. Niet in geld of verre reizen. Ook
al mag je daarvan genieten. Niet in entertainment en beleving.
Het begin van het antwoord op eenzaamheid ligt in de binnenkamer.
In de omgang met God. In het besef zelf met lege handen te staan en toch het leven te ontvangen.
Het begint in je hart, dat zich laat vullen met zijn liefde: ik mag er zijn!

Vervolgens is het antwoord op eenzaamheid natuurlijk ook de omgang met anderen.
Gods liefde voor mij komt vaak door andere mensen naar mij toe.
Dat betekent dat je naar de mensen om je heen moet kijken als mensen, die God aan jou gegeven heeft. Jouw man of vrouw, jouw kinderen, jouw vrienden, jouw broers en zussen in de kerk, de mensen op je werk, op school, die zijn aan jou gegeven.
Gegeven door God, de schepper van al die mensen.

Dat gaat dieper, dan dat je bij elkaar in de straat woont of bij elkaar in hetzelfde elftal zit.
Dieper ook dan lotsverbondenheid: dat je in het ziekenhuis ligt met een patiënt naast je, die ook een operatie aan het hart moet ondergaan.
Dat is mooi, maar als je weer thuis bent, dan houdt dat op.
De band is dieper: we zijn aan elkaar gegeven door onze Schepper.

Dat maakt ook, dat je beter om kunt gaan met verschillen.
In het leven van elke dag blijkt dat namelijk erg lastig. Omgaan met mensen die anders zijn dan jijzelf. Kijk maar om je heen hoe mensen omgaan met vreemdelingen. Vrouwen met een hoofddoekje. Mannen met een andere kleur. De politiek gaat bijna over niets anders.
Een broeder, die alleen maar psalmen wil zingen of een zuster die helemaal into New wine is.
We gaan liever om met mensen, waar we iets mee hebben. Die bij ons passen. Een bijbelstudiegroep van gelijkgestemde.
Die hetzelfde over de kerk denkt of over de vrouw in het ambt.
Verschillen wissen we liever uit. Verschillen trekken ons uit onze comfortzone.

Maar echt samenleven is juist omgaan met verschillen.
Daar zelfs blij mee zijn. Verwonderd.
Je ziet die ander als aan jou gegeven. En door de liefde ga je de ander helpen om te groeien. Om te bloeien. Om hem of haar in zijn anders-zijn tot zijn recht te laten komen.
Zoals je met je kinderen doet: allemaal verschillend. Met verschillende gaven en mogelijkheden en grenzen. Samen met hen zoek je wat bij hen past. De opleiding waarin zij hun gaven kunnen gebruiken.

Dat is het hart van een christelijke kerk: je hebt elkaar niet uitgekozen.
Je bent aan elkaar gegeven. Door de Schepper, die mensen altijd weer anders maakt.
In een wereld vol vreemdelingenhaat en aanslagen en eerwraak, is de gemeente van Christus een oase vol liefde en aanvaarding. Veelkleurig. Dienend.
Omdat je aan elkaar gegeven bent door God zelf, laat je elkaar ook niet los.
Mis je elkaar.
Bouw je elkaar op.

Zo brengt Christus ons samen bij brood en wijn.
Daar licht Gods barmhartigheid op en zijn trouw. We zijn meer dan onze daden. En je verwondert je erover, dat je daar loopt. Vergeven. Je mag opnieuw opnieuw beginnen.
Daar ontmoeten we elkaar en verwonderen ons: dat jij daar ook loopt. Dat ik jou mag dienen.
Eenzaamheid smelt weg, waar we onszelf en elkaar mogen leren zien in het licht van Gods goedheid.
We zijn meer dan onze daden. Een geslaagd of mislukt project.
We leven van Gods trouw. We vallen niet uit zijn hand.
En straks schenkt hij ons ook nog eens zijn koninkrijk.

Amen.